

samlede Udgift til Aldersrenten foresloges en betydelig Nedsættelse af Lovens faste Takster, for Ægtepars Vedkommende til ca. $\frac{3}{5}$, for enlige Personer til ca. $\frac{4}{5}$ af de nugældende Sætser.

For at imødekomme Kravet fra Kommunerne om Adgang til en vis Bevægelsesfrihed med Hensyn til Tildeling af Aldersrente foresloges det, at Aldersrenteydelsen fremtidig skulde deles i to Dele, en Statsydelse, til hvilken Staten alene skulde bære Udgiften uden nogen kommunal Deltagelse deri, og en kommunal Ydelse med almindelig mellemkommunal Refusion, saaledes at Opholdskommunen skulde bære den ene Fjerdedel, Forsørgelseskommunen de tre Fjerdedele. Denne Statsydelses faste Takster vilde andrage, som allerede nævnt, for Ægtepar paa de forskellige Stadier tre Femtedele af de nugældende Takster, for enligt stillede fire Femtedele af disse Takster, men saaledes at Forholdet mellem Ydelsernes Størrelse i Hovedstaden, i Købstæderne og paa Landet, der nu er som 10 : 8 : 6, fremtidig bevaredes, og ligesom hidtil skulde der gives til Statsydelsen et 10 pCts Tillæg for hvert Aars Opsættelse fra 65 til 68 Aars Alderen med at gøre Aldersrentebetalingen effektiv. Denne Statsydelse vilde bevæge sig mellem følgende Grænser: For Ægtepar i Hovedstaden mellem 594 og 774 Kr., i Købstæderne mellem 480 og 624 Kr. og i Flækkerne og Landkommunerne mellem 366 og 474 Kr., for enlige Mænd samt Ægtepar, hvoraf kun Manden er fyldt 65 Aar, i Hovedstaden mellem 426 og 552 Kr., i Købstæderne mellem 348 og 456 Kr. og i Landkommunerne mellem 270 og 360 Kr. og for enligt stillede Kvinder i Hovedstaden mellem 384 og 492 Kr., i Købstæderne mellem 312 og 402 Kr. og paa Landet mellem 240 og 312 Kr.

Men hertil kom saa en kommunal Ydelse, hvortil Kommunen vilde faa Bevillingsretten, og med hvilken der ikke var forbundet nogen Statsrefusion, men derimod en mellemkommunal Refusion, saaledes at Opholdskommunen skulde bære en Fjerdedel og Forsørgelseskommunen tre Fjerdedele. Denne kommunale Ydelse skulde falde i to Dele, idet Kommunen kunde bevilge for alle Aldersrentenydere i denne et procentvis lige stort Tillæg for et Aar ad Gangen, og som ikke maatte overstige en Trediedel af Statsydelsen, og dernæst et personligt Tillæg, som kunde gives efter Andragende for højst et Aar ad Gangen, og som fortrinsvis skulde gives under Hensyn til Sygdom, som kræver særlig Pleje, særlig Hospitalsbehandling eller særlig Hjælp i Hjemmet, men hvortil dog kun skulde kræves, at det godtgøres, at vedkommende er virkelig trængende dertil; dette personlige Tillæg maatte ordentligvis ogsaa kun ydes med en Trediedel